

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ.

Τὸ διαζύγιον ἐν Κίνα.

Ὡς παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς, οὕτω καὶ ἐν Κίνα ὑφίσταται τὸ διαζύγιον. Κατ' ἀρχὰς πᾶς λεπτὸς καὶ εὐάρεστος νεωτερισμὸς ἔδωκεν εἰκότως ἀφορμὴν εἰς πλείστας ὅσας λυπηρὰς καταχρήσεις. Καὶ σήμερον ἔτι τὰ δικαστήρια δὲν παραχωροῦσιν αὐτὸ ἢ σπανιότατα ἀπορρίπτοντα σχεδὸν πάντοτε τὰ αἰτούμενα διαζύγια ὡς μὴ ἀρκούντως δικαιολογημένα.

Δύο εἶδη διαζυγίου ὑπάρχουσιν ἐν Κίνα, 1) τὸ ἐκούσιον καὶ 2) τὸ νόμιμον.

Τὸ πρῶτον δὲν εἶναι ἢ τὸ γνωστὸν διαζύγιον τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ κώδικος ὀριζόμενον ὑπὸ τὸν τίτλον. α *Διαζύγιον ἐξ ἀμοιβαίας βελησιέως καὶ διὰ λόγων ἀσυμβιβάστου*.

Τὸ δεύτερον διαζύγιον, ἥτοι τὸ νόμιμον, εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ δίδεται κατὰ τὸν νόμον καὶ εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ ὀριζόμενα αἷτια ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν ἔχοντα.

1) Ἡ στειρώσις.

2) ἡ περιφρόνησις πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου.

3) ἡ ῥοπή πρὸς τὴν κακολογίαν,

4) ἡ ἀσεμνος διαγωγή,

5) ἡ πρὸς τὴν κλοπὴν τάσις,

6) χαρακτήρ ζηλότυπος καὶ

7) χρονικὴ ἀσθένεια.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω αἷτια δύνανται νὰ δικαιολογήσωσι τὸ διαζύγιον ἐὰν ὁ σύζυγος τὸ ἀπαιτήσῃ. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶναι εὐχερὲς εἰς τὸν σύζυγον νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν προνομίων του. Ἐὰν ὅμως τὰ δικαιώματά του οὐδεὶς ἕτερος δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεκδικήσιν αὐτῶν.

Υπάρχει ὅμως μία ἐξαίρεσις εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ θέσπισμα, δηλαδή, ἡ ἀρχὴ δύναται νὰ καταδικάσῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἐπὶ ἀσέμνοισι ἡθεσιν ἐνοχον, ἐνίοτε μάλιστα τιμωρεῖται καὶ ὁ σύζυγος εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ διατελών, εἴτε ἀνεχόμενος τὴν ἀνῆθικον ἐκείνην κατάστασιν.

Ἡ διάπραξις ἐνὸς τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων ἑπτὰ ἐγκλημάτων δὲν συνεπάγεται πάν-

τοτε, τὸ διαζύγιον, διότι ἐν τῷ Σινικῷ κώδι-
κι ὀρίζονται τὰ ἐπόμενα.

«Εἰ καὶ ἡ γυνὴ κατέστη ἐνοχος ἐνὸς τῶν ἑπτὰ ἐγκλημάτων ἅτινα δικαιολογοῦσι τὸ διαζύγιον, μολαταῦτα ἐὰν ἐπὶ τρεῖς κατὰ σειρὰν ἐνιαυτοὺς ἔφερε πένθος διὰ τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου της, ἐὰν ἡ οἰκογένεια τοῦ τελευταίου τούτου κατέστη ἀπὸ ἀπόρου πλουσία καὶ ἰσχυρὰ ἢ τέλος, ἐὰν ἡ γυνὴ στερεῖται συγγενῶν ὅπως τὴν δεχθῶσι καὶ τὴν περι-
οθαλψῶσι, δὲν δύναται νὰ ἀποπεμφθῇ, ὁ δὲ σύζυγος ὅστις ἠθέλην αἰτήσῃ διαζύγιον κα-
θυποβάλλεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου· ἐν τούτοις ἐὰν ἡ γυνὴ κατέστη ἐνοχος μοιχείας, οὐδὲν δύναται νὰ ἀναχαι-
στήσῃ τὴν διάζευξιν τῶν συζύγων».

Ὁ Σινικὸς νόμος καθ' ὅλον τὸ περὶ διαζυγίου κεφάλαιον, μόνον περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνδρὸς ποιεῖται λόγον παρορῶν ἐντελῶς τὴν γυναῖκα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Γ. Ν. Π.

Ἑορταὶ τοῦ 16. αἰῶνος.

Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δουκὸς τοῦ Βραβάν καὶ σύζυγος Φιλίππου τοῦ ἐπονομασθέντος τολμηροῦ, ἦτο περιώνυμος διὰ τε τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ὀξύνοιάν της. Ἀνατραφεῖσα εἰς αὐλὴν ἐνθα τὰ γράμματα ἐτιμῶντο, ἔφερεν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἔρωτα τῆς φιλομαθείας καὶ τὴν πρὸς τοὺς καλλιτέρους ὑπεράσπισίν της· λέγεται δὲ, ὅτι ὁ σύγχρονός της ποιητῆς, Ἀδενὲς Λερουά (Adenez Leroi) τῇ ὀφείλει μέγα μέρος τῆς δόξης του.

Ζῶσα τρόπον τινὰ διὰ τῆς φαντασίας καὶ περιπλανωμένη εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαιότητος, ἡγνῶει σχεδὸν τὰ ἥθη τῶν μεταγενεστέρων ἐθνῶν· διὸ μεγάλως ἐξεπλάγη ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ βασιλεὺς σύζυγός της τὴν προσεκάλεσε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ ὄρου. Βλέπουσα ἡ Μαρία ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἡστέιζετο, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῇ τὸν Λερουά καὶ τῷ εἶπε. «Ζῶσα εἰς τὴν Γαλλίαν σήμερον, βλέπω πόσον ἐσφαλὰ προτιμῶν τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἢ τῆς τοῦ ἔθνους εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου ἐμελλόν νὰ ζήσω. Ἐμαθα ὅτι πολλοὶ λαοὶ ἀνήγειρον ναοὺς καὶ ἐτέλουν θυσίας πρὸς τὴν ζώων

τινῶν· ὡς οἱ Αἰγύπτιοι λόγου χάριν εἰς τοὺς λιπποὺς ἐπροσποιεῖτο ἐπιτυχέστερον πάντων ὄφεις καὶ κροκοδείλους, οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πτη- τὸν ὄνον.

νὰ τὰ σώσαντα τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὴν αἰφνήδιον ἐπιδρομὴν τῶν ἐχθρῶν τῶν· ἀλλὰ ποῖος ποτὲ ὄνος ἔσωσε τὴν Γαλλίαν ἵνα τῷ προσφέρωσιν ἐορτὰς καὶ θυσίας πρὸς τιμὴν του, τοῦτο μόνον δὲν ἔμαθα.

— Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ὁ Αερουᾶ· εἰσθαι εὐτυχὴς ἀγνοοῦσα τὴν ἐορτὴν ταύτην, ἥ τις εἶναι μία ἐκ τῶν προξενουσῶν μῶμον τόσον εἰς τοὺς προγόνους μας, ὅσον καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ ἥτις θὰ ἀφίση εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀκριβῆ ἰδέαν τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν μεσιτῶν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς τελειότη- τας! Εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην, Κυρία μου, ἕκα- στος στίχος ἡ εὐχὴ τελευτᾷ διὰ τῆς ἀπομιμή- σεως τοῦ ὀγκανισμοῦ τοῦ ὄνου παρὰ τῶν πε- ριστώτων πλὴν ὑπάρχει καὶ ἔτι σκανδαλωδε- στέρα καὶ ταύτης ἐορτὴ· ἡ ἐορτὴ τῶν τρελλῶν καλουμένη, ἥτις δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἐορτὴ τῶν Κροναίων! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ κατώτεροι τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρετᾷ, οἱ ψάλλται τοῦτέστι καὶ οἱ κανδηλανάπτται, ψάλλουσι τὰ ἀσελγέστερα ᾄσματα, καὶ ὀρχοῦμενοι περὶ τὸν ἱερὸν βωμὸν ἀσχημονοῦντες, ἐμπαιζοῦσι τὰς ἱερωτέρας πρᾶ- ξεις. Ἡ Μαρία μετὰ φρίκης ἤκουσε πάντα ταῦτα· τέλος καὶ ἡ γελοῖα ἐορτὴ ἤγγικεν.

Ἡ συνοδία τῆς αὐλῆς ἦλθεν εἰς τὴν προσ- διορισθεῖσαν Ἐκκλησίαν, οἱ δὲ χωρικοὶ προσέ- θραμον νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην μὴ λαμβάνοντες ὅμως μέρος, ὡς τὰ μέγιστα σεβόμενοι τὸν ἡγεμόνα των, ἢ μᾶλ- λον ἵνα κρίνωσι τὴν φωνὴν ἐκάστου τῶν τῆς αὐλῆς.

Ἦτο τῶντι περίεργον καὶ συνάμα γελοῖον νὰ ἀκούῃ τις τὸν Φίλιππον καὶ πάντας τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὸν ἐπαναλαμβάνοντας ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὸ ᾄσμα τοῦ ὄνου, καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς μορφασμοὺς τοὺς συνοδεύοντας τοῦτο.

Οἱ περιστώτες ἠκροάζοντο μὲ ὅλην τὴν δυ- νατὴν προσοχὴν.

— Ὁ κόμης Γ. ἐλεγέ τις προσποιεῖται θχυ- μασίως τὸν ὄνον.

— Τῶντι, ἀπάντα ἄλλος, ἀλλὰ τίς ὄνος δύναται νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸν δοῦκα Δ.

— Ὅμως, προσέθετε τρίτος, ἂν ὄνος τις ἤκουε τὸν πρίγκιπα Β. ἀναμφισβόλως ἤθελε τὸν ἐκλάβει ὡς ἀδελφόν του.

Ὁμοφώνως δὲ πάντες ὁμολόγουν ὅτι ὁ Φί-

λιππος ἐπροσποιεῖτο ἐπιτυχέστερον πάντων τὸν ὄνον.

Ἡ εὐγενὴς βασίλισσα θλιβερῶς ἐμειδίασε βλέπουσα τὸν ἀγγίνα ἐκεῖνον λαὸν ἀφιέμενον εἰς τοιαύτας παρεκτροπὰς, μὴ ἀναμίξασα δὲ ποσῶς τὴν φωνὴν τῆς μετὰ τῶν ἄλλων, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ ὅταν ἤκουε τὰ τελευ- ταῖα διὰ τὸν σύζυγόν τῆς ἔπη.

Α. Ι. Σ. (Σάμιος).

Δεύτεροι γάμοι ἐν Ἀγγλίᾳ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος, εἰς δια- φόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀγγλίας, ἐὰν ποτὲ ἀνὴρ περιπετειῶν ἕνεκα ἀπεμακρύνετο ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς συζύγου του, αὕτη εἶχε τὸ δικαίω- μα νὰ συνέλθῃ εἰς δεύτερον γάμον. Ἐπανερχο- μένου ὅμως τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἐπιθυμοῦντος τὴν μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ συμβίωσιν, τῷ ἐπε- τρέπετο νὰ ζητήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς μεθ' οὗ ἦτον ὑπανδρευμένη, ἤρ- κει μόνον νὰ προσφέρωσιν ἀμφότεροι ἐπὶ παρου- σία τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἐπὶ τού- τῳ προσκεκλημένων φίλων τὰς ἐξῆς εὐχὰς, τὰς ὁποίας φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνώ- στῶν ἡμῶν, ἐρανίζόμενοι αὐτὰς ἐκ τινος ἀγ- γλικῆς ἐφημερίδος διηγουμένης τοιοῦτόν τι συμβάν.

Λόγοι τοῦ ἀνδρὸς: α' Ἀγαπητὴ μοι σύζυγε· εὐλοποῦμαι σφόδρα διὰ τὴν ἀπὸ σοῦ παρατε- νταμένην ἀπομάκρυνσίν μου, ἕνεκα τῆς ὁποίας νῆναγκάσθης εἰς δεύτερον νὰ ἔλθῃς γάμον. ν Συνεπεία δὲ τούτου, δεόμενος ὑπόσχομαι εἰς σὲ τὸν Ὑψίστον καὶ εἰς τὸ περιστοιχοῦν ἡμᾶς πλῆθος, νὰ σὲ παραλάβω πάλιν ὡς νύμφον τοῦ σύζυγόν μου, καὶ ὅχι μόνον σὲ συγχωρῶ ἀλ- λὰ προσέτι, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, σοὶ ἐγγυῶμαι νὰ διέλθω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου μετὰ σοῦ, ἐκτελῶν αἰετοτε τὰ πρὸς σὲ ὀφειλόμενα καθήκοντά μου συμφώνως μὲ τὴν δοθεῖσαν σοι ὑπόσχεσίν μου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας.

Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῶν λόγων τοῦ ἀνδρὸς ἀρχεται ἡ γυνὴ λέγουσα τὰ ἐξῆς.

α' Ἀξιέραστε σύζυγε! Διςθινομένη μεγίστην νῆλιψιν διὰ τὸν δευτερόν μου γάμον, ἐξαιτου- ρμαι τὴν συγγνώμην σου, καὶ ἐνώπιον Θεοῦ νκαὶ ἀνθρώπων ἀρνοῦμαι τὸν δευτερόν μου σύ- ζυγον, ὑποσχομένη νὰ ἦμαι ἐδική σου μέχρι στέλους τοῦ βίου ἐκτελοῦσα πάντοτε τὰ πρὸς

πρὸς ὀφειλόμενα καθήκοντά μου συμφώνως με-
τὴν δοθείσάν σοι ὑπόσχεσίν μου κατὰ τὴν
ἡμέραν τοῦ γάμου μας.

Γινομένης, οὕτως εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ταύ-
της, τὸ εἰς δεύτερον γάμον συνελθὼν ζεύγος ἀ-
πέργεται εἰς τὰ ἴδια πρὸς πραγματοποίησιν
καὶ διατήρησιν τῶν κατὰ τὸν πρῶτον γάμον
δοθεισῶν ὑποσχέσεων.

Τὰ παρὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

Αἱ πυραὶ αἱ ἀνάπτωμεν κατὰ τὴν 25 Ἰουνίου ἐ-
κάστου ἔτους πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, χρο-
νολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 9ου ἢ 10ου αἰῶνος κατὰ
τὴν γνώμην πολλῶν συγγραφέων. Κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην, Ἱεραπόστολοι μεταβάντες εἰς
τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς βορείου Γερμανίας, ἀπὴν-
τησαν νομάδας τινὰς λαοὺς εἰς ἀγρίαν διατε-
λοῦντας κατὰστασιν καὶ λατρεύοντας ἀντὶ τοῦ
Θεοῦ τὸν διάβολον, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου
ἤναπτον κατὰ τὸν Ἰούνιον μεγάλας πυρὰς κύ-
κλω τῶν ὁποίων καὶ ὠρχοῦντο περιβεβλημένοι
ὑπὸ δερμάτων ἀγρίων ζώων. Οἱ Ἱεραπόστολοι
κατόρθωσαν μὲν νὰ διδάξωσιν εἰς τοὺς ἀγρίους
ἐκείνους λαοὺς τὸν χριστιανισμόν ἀλλὰ δὲν
ἠδυνήθησαν καὶ νὰ τοῖς ἀφαιρέσωσι τὸ ἔθιμον
τῶν πυρῶν. Ὅθεν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην συνέπιπτε καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάν-
νου ὠρίσθη ὅπως αἱ πυραὶ ἀνάπτονται πρὸς τι-
μὴν τοῦ ἁγίου τούτου.

I. X. K.

ΑΝΘΡΩΠΟΝ,

Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ θανά-
του ἡ λάμψις τοῦ οὐρανοῦ περιβάλλει ἐκείνους
οὓς ἐγκαταλείπει ἡ λαμπρότης τῆς γῆς.

Ὁ φόβος εἶναι βωθός.

Ὁ γέλως εἶναι ἥλιος· διώκει τὸν χειμῶνα
ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ψυχὴ τῶν δικαίων θεωρεῖ καθ' ὕπνον οὐ-
ρανὴν μυστηριώδη.

Victor Hugo.

Ὅστις ἀπαξ ἤνωσε
μέ τοὺς φονεῖς τὴν τύχην του, μέ τοὺς φονεῖς
θὰ μένη ἠνωμένος. Τὸ κακούργημα
κακούργημα γεννᾷ καὶ ἐκ τοῦ αἵματος
βλαστάνει αἷμα.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ὅλῖγοι παῖδες γίνονται ὅμοιοι τοῦ πατρός·
οἱ περισσότεροι χειρότεροι, ὀλίγοι δὲ καλλίτεροι.

ΟΜΗΡΟΣ.

Τὴν δυστυχίαν δεχόμεθα ὡς πρᾶγμα φυ-
σικώτατον, ὡς παλαιὰν φιλίαν ἧς συνεχῶς πε-
ριμένομεν τὴν ἐπίσκεψιν. Ἡ εὐτυχία τοῦναν-
τίον ἐκθαμβεῖ καὶ ἐκπλήττει ἡμᾶς· εἶναι ξένος
ἐξ ἀπροόπτου πρὸς ἡμᾶς ἐρχόμενος καὶ ὃν δὲν
εἴμεθα προετοιμασμένοι ὅπως καλῶς τὸν ὑπο-
δεχθώμεν.

Ἡ δυστυχία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐγωϊ-
στὴν, καὶ ὅτε πάσχομεν ἐξ αὐτῆς νομίζομεν
ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ὀφείλουσι νὰ
πάσχωσιν ὁμοίως.

Paul de Kock.

ΕΛΕΓΧΟΣ

τῶν βραβευθεισῶν καὶ ἐπαινεθεισῶν μα-
θητριῶν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος
1869—1870.

Ἐν τῷ Ἑλλ. Παρθεναγωγείῳ.

Δ'. γὰρ. Ἑλλ. Σχολείου.

Ἡθικῆς. — Βραβεύεται Εἰρ. Λινδερμάιερ. Ἐ-
παινεῖται ἁ. Μαρ. Φαβρικέζη. Ὁ. Πολυξ. Ζώτου.
Ἑλληνικῶν. — Βραβ. Εἰρήνη Λινδερμάιερ.
Επ. ἁ. Μαρ. Φαμπρικέζη. Ὁ. Πολυξένη Ζώτου.
Ἀριθμητικῆς. — Βραβ. Εἰρ. Λινδερμάιερ. Ἐπ.
ἁ. Μαριέττα Φαβρικέζη. Ὁ. Πολυξένη Ζώτου.
Ἱστορίας. — Βρ. Εἰρ. Λινδερμάιερ. Ἐπ. ἁ.
Μαρ. Φαβρικέζη. Ὁ. Πολυξένη Ζώτου.
Κοσμογραφίας. — Βρ. Μαρ. Φαβρικέζη. Ἐπ.
ἁ. Εἰρ. Λινδερμάιερ. Ὁ. Πολυξ. Ζώτου.
Φυσικῆς. — Βραβ. Πολυξ. Ζώτου. Ἐπ. ἁ.
Εἰρ. Λινδερμάιερ. Ὁ. Μαρία Φαμπρικέζη.
Βασιλικῆς. — Βρ. Μαρ. Φαβρικέζη. Ἐπ. ἁ.
Πολυξ. Ζώτου. Ὁ. Εἰρ. Λινδερμάιερ.
Ἐργοχειρῶν. — Βρ. Εἰρήνη Λινδερμάιερ καὶ